

Людина, яка була Богом

Апостол Іван, на початку було Слово, і «Слово» було з Богом і було Богом. Слово стало тілом і оселилося серед людей. Іван, Хреститель, називав Нього «Агнцем Божим», який бере на себе гріхи.

Яке дивовижне одкровення, що Творець пожертвує Собою як спокутна жертва, щоб очистити тих, кого Вони створили на Свою подобу.

Є багато старозавітних пророцтв про Ісуса. Але які можливості зробити лише двадцять п'ять передбачень про когось, хто мав народитися через багато років, і щоб ці передбачення справдилися?

Доктор Хоулі О. Тейлор дав таку відповідь: якщо події, передбачені для ізраїльського Месії, який мав прийти, тоді загальна ймовірність того, що всі події знайдуть своє виконання в одній людині, становитиме 33 мільйони.

Ось лише кілька пророцтв і їх виконання.

Пророцтво в Єремії 23:5: «Ось настають дні, говорить Господь, коли Я поставлю для Давида праведну парочку, і він зацарює як цар, і буде діяти мудро, і буде чинити право та справедливість на землі. »

Виконання записано в Євангелії від Матвія 1:1: «Це літопис життя Ісуса, Месії, сина Давидового, сина Авраамового».

Виповнення записано в Луки 3:23-38, – Лука простежив генеалогію Ісуса назад від Давида аж до Адама.

Пророцтво в Захарії 9:9 – «Радуйся дуже, о дочко Сіону! Кричи голосно, о дочко Єрусалиму! Ось твій цар іде до тебе; Він праведний і спасенний, смиренний і сів на осла, ося, осяче дитинча».

Виконання записано в Євангелії від Матвія 21:6-7, – «І пішли учні, і зробили так, як звелів їм Ісус, і привели осла та ося, і зодягли їх у свої одежі; і він сів на нього».

Пророцтво в Ісаї 53:5: «Але Він був поранений за наші провини, Він був битий за наші беззаконня; кара нашого миру була на ньому; і ранами Його ми зцілені».

Виконання записано в Євангелії від Матвія 27:26: «Тоді відпустив їм Варавву, а Ісуса відбив і віддав на розп'яття».

Пророцтво в Ісаї 53:7 – «Він був гноблений і страждав, але Він не відкрив Своїх уст; як ягня, що ведуть на заклання, і як вівця, що мовчить перед тим, хто її стриже, так Він не відкрив своїх уст».

Виконання записано в Євангелії від Матвія 27:12-14: «Коли Ісуса звинувачували первосвященики та старші, Він нічого не відповідав. Тоді Пилат запитав його: «Чи не чуєш, скільки звинувачень висувають проти тебе?» Але Ісус нічого не відповів, так що намісник дуже здивувався».

Пророцтво в Ісаї 53:9, – «І зробили йому могилу з безбожним та з багатим у смерті його, хоч він не чинив насильства, і не було омані в устах його».

Виконання записано в Євангелії від Матвія 27:57-59: «Того ж вечора прибув один багатий чоловік з Ариматеї. Його звали Йосип, і він став учнем Ісуса. Він пішов до Пилата і попросив тіло Ісуса, і Пилат наказав це зробити. Тож Йосип узяв тіло й загорнув його в чисте полотно. Потім він поклав його у свою нову гробницю, яку він вирізав у скелі. Прикотивши великий камінь до дверей гробниці, він пішов».

Пророцтво в Ісаї 61:1-2: «Дух Господній на мені, бо Господь помазав мене, Він послав мене благовістити пригнобленим і зв'язати розбитих серцем, звіщати свободу полоненим. і визволення з темряви для в'язнів,

Виповнення записано в Луки 4:16-19; 21, – «І Він прийшов до Назарету, де був вихований; і за звичаєм Своїм Він у суботу увійшов до синагоги і встав, щоб читати. І вручили Йому книгу пророка Ісаї. І Він відкрив книгу і знайшов місце, де було написано:

«Дух Господа на мені, тому що він помазав мене проповідувати євангелію бідним. Він послав мене проголошувати звільнення полоненим і повернення зору сліпим, щоб визволити пригноблених, щоб проголошувати благодатний рік Господній».

«Сьогодні це Писання сповнилося в ваших слуханнях».

Але якраз у потрібний час чи ідеальну ситуацію Бог прийшов на землю у тілесному тілі Ісуса з Назарета, щоб стати єдиною жертвою для спокутування гріхів людини. Роблячи це, Він забезпечив єдиний спосіб визволення людини з рабства гріха, наприклад, спасіння та примирення з Богом.

Бог через пророка Ісаю сказав у сьомому розділі: «Сам Господь дасть вам знак: Діва завагітніє, і сина породить, і назве йому ім'я: Еммануїл».

«Бог послав ангела Гавриїла в Назарет, місто в Галілеї, до діви, яка була одружена з чоловіком на ім'я Йосип, нащадком Давида. Діву звали Марія. Ангел підійшов до неї і сказав: «Вітаю, благодатна! Господь з тобою». Його слова дуже стривожили Марію, і вона думала, що це за привітання. Але ангел сказав їй: «Не бійся, Маріє, ти знайшла милість у Бога. Ти зачнеш і народиш сина, і даси йому ім'я Ісус. Він буде великий і буде Дасть йому Господь Бог престол Давида, і він буде царювати над домом Якова навіки. «Як це буде, — запитала Марія ангела, — коли я незаймана?» Ангел відповів: «Дух

Святий зійде на Тебе, і сила Всевишнього осінить Тебе. Тож Святе, що народиться, назветься Сином Божим».

«Після того, як Ісус народився у Віфлеємі в Юдеї, за часів царя Ірода, волхви (мудреці) зі сходу прийшли в Єрусалим і запитали: «Де той, хто народився, цар юдейський? Ми бачили його зірку на сході і прийшли поклонитися йому». Почувши це, цар Ірод занепокоївся, а з ним увесь Єрусалим».

«І отримавши уві сні попередження, щоб не повертатися до Ірода, вони іншим шляхом повернулися до своєї країни. Коли вони пішли, Йосипові уві сні з'явився ангел Господній. «Встань, — сказав він, — візьми дитину й матір її та й тікай до Єгипту. Залишайся там, поки я тобі не скажу, бо Ірод збирається шукати дитину, щоб убити її».

«Після смерті Ірода ангел Господній з'явився уві сні Йосипу в Єгипті та сказав: «Встань, візьми дитину та матір його та йди до Ізраїльської землі, бо ті, що хотіли вбити дитину, мертвий.» Тож він устав, узяв дитину та матір її та й пішов у землю Ізраїлю. Але почувши, що в Юдеї царює Архелай замість Ірода, батька свого, побоявся туди йти. Отримавши попередження уві сні, він віддалився в околиці Галилеї, а сам пішов і жив у місті, що зветься Назарет. Так збулося сказане через пророків: «Назарянином він назветься».

Але якраз у потрібний час чи ідеальну ситуацію Бог прийшов на землю у тілесному тілі Ісуса з Назарета, щоб стати єдиною жертвою для спокутування гріхів людини. Роблячи це, Він забезпечив єдиний спосіб визволення людини з рабства гріха, наприклад, спасіння та примирення з Богом.

Іван Хреститель був посланий Богом, щоб підготувати шлях для Месії. Він зробив це, закликавши євреїв покаятися, бо Царство Небесне близько. Він хрестив, закликаючи їх покаятися, змінивши свої думки та дії, оскільки Месія прийде, і Він охрестить вас Святим Духом.

«Тоді прийшов Ісус із Галілеї на Йордан до Івана, щоб він хрестився. Йоан перешкоджав йому, кажучи: Мені треба хреститися від тебе, а ти приходиш до мене?» Але Ісус відповів йому: Нехай буде тепер, бо так годиться нам виконати всю правду. Тоді він погодився. І коли Ісус охрестився, він негайно піднявся з води, і ось відкрилися йому небеса, і побачив він Духа Божого, що спускався, як голуб, і спав на нього, і ось, голос із неба сказав: «Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав».

«Коли всі люди хрестилися, Ісус теж хрестився. І коли він молився, відкрилося небо, і зійшов на нього Дух Святий у тілесному вигляді, як голуб. І почувся голос із неба: «Ти Син мій, якого я люблю, в тобі я вподобав».

«І повернувся Ісус, сповнений Святого Духа, з Йордану, і сорок днів водився Духом у пустелі, спокушуваний дияволом». ... «Якщо Ти Син Божий, кинься звідси додолу, бо написано: «Він накаже своїм ангелам про Тебе, щоб стерегли Тебе» і «На руках понесуть Тебе, щоб ти не вдарь об камінь ногою твоєю». А Ісус відповів йому: «Сказано: Не випробовуй Господа, Бога твого».

«Нехай ніхто в спокусі не каже: «Мене спокушує Бог», бо Бог не може бути спокушений злом, і Сам Він нікого не спокушує. »

коментар: Бог не підлягає випробуванню. Але Він перевірить людську віру, дозволивши людині поставити вибір. Людина може вибрати свої бажання, як Адам і Єва та фарисеї, або вибрати робити те, що хоче Бог.

«Коли диявол закінчив усю цю спокусу, він залишив його до слушного часу. Ісус повернувся до Галілеї в силі Духа, і вістка про Нього розійшлася по всій країні. Він навчав у їхніх синагогах, і всі славили Його. Він пішов до Назарету, де був вихований, і в суботу за звичаєм увійшов до синагоги. І він підвівся, щоб прочитати. Йому вручили сувій пророка Ісаї. Розгорнувши його, він знайшов місце, де було написано: «Дух Господній на мені, бо Він помазав мене звіщати добру новину вбогим». Він послав мене проповідувати свободу в'язням і повернення зору сліпим, звільнити пригноблених, проголошувати рік милості Господньої» (з Ісаї 61:1-2). Тоді він згорнув сувій, віддав його слугі й сів. Очі всіх у синагозі були звернені на Нього, і Він почав їм, говорячи: «Сьогодні сповнилося це Писання у ваших слуханнях».

«Істинно кажу вам: хто вірує, той має життя вічне. Я – хліб життя. Ваші предки їли манну в пустелі, але вони померли. Але ось хліб, що з неба сходить, що людина, споживаючи його, не вмере. Я хліб живий, що з неба зійшов. Хто їсть цей хліб, той житиме вічно. Цей хліб є Моє тіло, яке Я віддам за життя світу». Христос є живим хлібом для вічного життя, «Словами життя», які потрібно споживати, щоб жити вічно.

Ісус сказав: «Я є дорога, і правда, і життя. Ніхто не приходить до Отця, як тільки через мене». Ісус підійшов до них і сказав: Мені дана всяка влада на небі і на землі. Тож ідіть і навчіть усі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, і навчаючи їх виконувати все, що Я вам заповів. І справді, Я з вами по всі дні аж до кінця віку».

Доказом усього цього були сповнені пророцтва, чудеса і, зрештою, Його публічна смерть, поховання та Його воскресіння, свідками яких були сотні Його учнів.

Яка була мета Чудес? Чи Ісус намагався привернути увагу до Себе, бажаючи, щоб Його

співвітчизники зробили Його своїм царем, чи виконав Божу обіцянку послати помазанця? Як і в притчах, це було «виконувати волю Батька».

Часто великі натовпи йшли за Ісусом, можливо, намагаючись зрозуміти, «що мені з того?» або просто цікаво чи з бажанням політичної влади, якщо Ісус мав стати їхнім земним царем. Деякі, можливо, вірили, що Він міг бути Месією. Цих свідків можна розділити на три групи:

Одержувачі Чудабули сповнені радості та веселощів і найбільше прославляли Бога. Єдиним помітним винятком було очищення десяти прокажених, дев'ять з яких не повернулися, щоб віддати Богові славу.

Свідки не тільки спостерігали диво; вони визнавали обмеженість людини, зазначаючи, що тільки через Божу силу можна здійснювати такі чудеса. Більшість хвалили Бога і прославляли Його, але не фарисеї.

Текнижники та фарисеї мали багатство, владу, престиж і похвалу від людей. Вони вірили, що Ісус збирався знищити їхню націю, їхню позицію та владу, якщо звичайна людина продовжуватиме вірити, що Він — Месія. Отже, вони відмовлялися визнати, що Він був згори або що будь-які чудеса, які Він творив, були від Бога. Вони приписували їх владі диявола. Вони хотіли вбити Його, але боялися людей, які вірили, що Він від Бога.

У Писаннях згадується, що деякі протистояли Христу під час Його земного служіння, а потім виступали проти Його Церкви після Його воскресіння та вознесіння.

Фарисеї, первосвященики, старійшини, книжники та Рада привели до Нього чоловіка, німого й біснуватого. І коли демон був вигнаний, німий заговорив. А народ дивувався, кажучи: Ніколи такого не бачено в Ізраїлі! А фарисеї казали: «Він виганяє бісів володарем демонів». ось був чоловік із сухою рукою. І запитали Його, кажучи: Чи дозволено зцілювати в суботу? щоб вони могли звинуватити Його. Тоді Він сказав їм: Хто є серед вас, що має одну вівцю, і якщо вона впаде в яму в суботу, не схопить її та не витягне? Наскільки ж тоді людина цінніша за вівцю?

Тому дозволено робити добро в суботу». Тоді Він сказав чоловікові: «Простягни свою руку». І він розтягнув його, і він став таким же цілим, як і той. Тоді фарисеї вийшли й замишляли проти Нього, як Його погубити. ... Коли первосвященики та фарисеї почули Його притчі, вони зрозуміли, що Він говорить про них. Але коли вони хотіли накласти руку на Нього, то боялися народу, бо вважали Його за пророка».

«Тоді Ісус промовив до народу та до Своїх учнів, кажучи: На Мойсеєвому сидінні сіли

книжники та фарисеї. Отже, усе, що вони скажуть вам зберігати, виконуйте й робіть, але не робіть згідно з їхніми ділами. бо кажуть, та не роблять» ... «Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри! Ти бо замкнув Царство Небесне перед людьми; бо ні самі ви не входите, ні тим, хто входить, не дозволяєте входити». ...Тоді первосвященики, книжники та старші народу зібралися в палаці первосвященика, якого звали Кайяфа, і змовилися взяти Ісуса підступом і вбити Його».

«І ті, що схопили Ісуса, відвели Його до первосвященика Кайяфи, де зібралися книжники та старші. Але Петро здалеку йшов за Ним до двору первосвященика. І він увійшов, і сів із слугами, щоб побачити кінець. І первосвященики, і старші, і вся рада шукали неправдивих свідчень проти Ісуса, щоб убити Його, але не знайшли. Хоча багато фальшивих свідків з'явилося, вони не знайшли жодного».

«Ось як ви можете розпізнати Духа Божого: кожен дух, який визнає, що Ісус Христос прийшов у плоті, є від Бога. Але кожен дух, який не визнає Ісуса, не від Бога, є обманщиком і антихристом».

Наближається час жертви, необхідної для прощення гріхів. Тілесні страсті Христа почалися в Гефсиманії. З багатьох аспектів цього початкового страждання найбільший фізіологічний інтерес представляє кривавий піт. Цікаво, що Лука, лікар, єдиний, хто згадує про це. Він каже: «І перебуваючи в агонії, Він молився ще довше. І піт Його став, як краплі крові, що стікають на землю».

Коли Ісус ще говорив, прийшов Юда, один із дванадцятьох, а з ним багато народу з мечами та палицями від первосвящеників і старших народу. А зрадник дав їм знак, кажучи: «Кого я поцілую, той чоловік; схопіть його». І він одразу підійшов до Ісуса і сказав: «Вітаю, рабі!» І він поцілував його. Ісус сказав йому: «Друже, зроби те, на що ти прийшов». Тоді вони підійшли, наклали руки на Ісуса і схопили Його. Тоді ті, що схопили Ісуса, повели його до первосвященика Кайяфи, де зібралися книжники та старші.

«Ісус сказав первосвященикам, храмовій сторожі та старшим, які прийшли по нього: «Хіба я веду бунт, що ви прийшли з мечами та киями? Кожного дня я був з тобою в храмі, і ти не поклав на мене руки. Але це ваша година, коли панує темрява». Тоді, схопивши Його, повели й завели в дім первосвященика».

Після арешту серед ночі Ісуса привели до синедріону та Кайяфи, первосвященика. Саме тут була нанесена перша фізична травма. Солдат ударив Ісуса по обличчю за те, що він мовчав, коли його допитував Кайяфа. Палацові охоронці зав'язали Йому очі й насмішкливо знущалися з Нього, щоб упізнати їх, коли кожен проходив повз, плювали на Нього й били в обличчя.

*«Тоді Пілат повернувся до палацу, покликав Ісуса і запитав Його: Ти Цар Юдейський?»
«Це ваша власна думка, — запитав Ісус, — чи інші говорили вам про мене?» «Я єврей?»
— відповів Пілат. «Твій народ і твої первосвященики передали тебе мені. Що ти зробив? Ісус сказав: «Моє Царство не від цього світу». Якби це було так, мої слуги боролися б, щоб не допустити мене арештувати євреї. Але тепер моє царство з іншого місця». — Тоді ти — король! — сказав Пілат. Ісус відповів: «Ти правильно кажеш, що я цар». Власне, для того я народився і для того прийшов у світ, щоб свідчити про правду. Усі, хто на боці правди, слухають мене».*

Рано вранці, побитого та в синцях, зневодненого та виснаженого безсонною ніччю, Ісуса ведуть через преторій фортеці Антонія, резиденції уряду прокуратора Юдеї Понтія Пілата. Ви, звичайно, знайомі з діями Пілата, який намагався перекласти відповідальність на Ірода Антипу, тетрарха Юдеї. Очевидно, Ісус не зазнав фізичного жорстокого поводження з боку Ірода і був повернутий до Пілата. Адаптовано з - Лікар свідчить про розп'яття, доктор К. Трумен Девіс.

Саме у відповідь на крики натовпу Пілат наказав звільнити Вар-Абву та засудив Ісуса до бичування та розп'яття.

«Воїни відвели Ісуса до палацу (тобто преторії) і скликали всю роту воїнів. Вони одягли на Нього багрянницю, потім скрутили терновий вінець і поклали на Нього. І почали кликати до нього: «Радуйся, царю юдейський!» І знову, і знову вони били його по голові палицею та плювали на нього. Впавши на коліна, вони віддали йому честь. І, насміявшись із Нього, зняли багрянницю й одягли на Нього Його власний одяг».

Серед авторитетів існує багато розбіжностей щодо незвичайного бичування як прелюдії до розп'яття. Більшість римських авторів цього періоду не пов'язують ці два слова. Багато вчених вважають, що спочатку Пілат наказав бичувати Ісуса як повне покарання, і що смертний вирок через розп'яття був лише у відповідь на глузування натовпу, що прокуратор не захищав належним чином Цезаря від цього самозванця, який нібито стверджував, що є царем євреї.

Підготовка до бичування була здійснена, коли з В'язня зняли одяг і прив'язали руки до стовпа над головою. Навряд чи римляни намагалися дотримуватися єврейського закону в цьому питанні, але у євреїв був стародавній закон, який забороняв більше сорока ударів батоном.

Римський легіонер виступає вперед із флагрумом у руці. Це короткий батіг, що складається з кількох важких шкіряних ременів із двома маленькими свинцевими

кульками, прикріпленими біля кінців кожного. Важкий батіг з повною силою знову і знову б'є по плечах, спині та ногах Ісуса. Спочатку стрінги прорізають лише шкіру. Потім, у міру того, як удари тривають, вони глибше врізаються в підшкірні тканини, спричиняючи спочатку витікання крові з капілярів і вен шкіри, а зрештою – викид артеріальної кровотечі з судин у підлеглих м'язах.

Маленькі кульки свинцю спочатку утворюють великі глибокі синці, які розриваються наступними ударами. Нарешті, шкіра спини звисає довгими стрічками, і вся область являє собою невпізнанну масу розірваної кровотоливої тканини. Коли старший сотник визначає, що в'язень близький до смерті, побиття нарешті припиняється.

Тоді напівнепритомного Ісуса розв'язують і дозволяють йому впасти на кам'яний бруковку, змочений Його власною кров'ю. Римські солдати бачать великий жарт у тому, що цей провінційний єврей претендує на роль короля. Вони накидають Йому на плечі мантию і кладуть у Його руку палицю замість скіпетра. Їм ще потрібна корона, щоб зробити свою пародію повною. Гнучкі гілки, вкриті довгими колючками (зазвичай використовуються в пучках дров), сплетені у формі корони, і це втиснуто в Його шкіру голови. Знову спостерігається рясна кровотеча, шкіра голови є однією з найбільш судинних ділянок тіла.

Знушаючись над Ним і вдаривши Його по обличчю, воїни виймають палицю з Його рук і б'ють Його по голові, вбиваючи колючки глибше в Його шкіру. Нарешті вони втомлюються від свого садистського спорту, і мантию зривають з Його спини. Уже прилипши до згустків крові та сироватки в ранах, його видалення викликає нестерпний біль, як і при необережному знятті хірургічної пов'язки, і майже так, ніби Його знову шмагають, рани знову починають кровоточити. Важкий патибулум хреста прив'язаний до Його плечей, і процесія засудженого Христа, двох розбійників і страченого загону римських солдатів на чолі з центуріоном починає свій повільний шлях Віа Долорозою. Незважаючи на те, що Він намагається ходити прямо, вага важкої дерев'яної балки разом із поштовхом, спричиненим великою крововтратою, є занадто великою. Він спотикається і падає. Груба деревина балки врізається в розтерзану шкіру та м'язи плечей. Він намагається піднятися, але людські м'язи вийшли за межі їхньої витривалості.

Сотник, який бажає продовжити розп'яття, обирає для несення хреста стійкого глядача з Північної Африки, Симона з Кірінеї. Ісус іде слідом, все ще стікаючи кров'ю та обливаючись холодним, липким потом шоку, поки нарешті не завершиться 650-ярдовий шлях від фортеці Антонія до Голгофи.

Ісусу пропонують вино, змішане з миррою, легку знеболювальну суміш. Він відмовляється пити. Симону наказують покласти патибулум на землю, а Ісуса швидко відкидають назад, упираючись плечима в дерево. Легіонер намацує западину на передній частині зап'ястя. Він вбиває важкий квадратний кований цвях через зап'ястя глибоко в дерево. Швидко він

переходить на інший бік і повторює дію, обережно, щоб не стягувати руки надто міцно, але дозволяти трохи згинатися та рухатися. Потім патибулум піднімається на місце у верхній частині стрипів, і титулус із написом «Ісус із Назарету, Цар Юдейський» прибивається на місці.

Тепер ліва ступня притиснута назад до правої стопи, а обидві стопи витягнуті, пальці вниз, забивають цвях через дугу кожної, залишаючи коліна помірно зігнутими. Зараз жертву розіп'ято. Коли Він повільно опускається вниз із ще більшою вагою на цвяхах у зап'ястях, нестерпний біль проходить уздовж пальців і вгору по руках, щоб вибухнути в мозку — цвяхи в зап'ястях чинять тиск на серединні нерви. Коли Він штовхається вгору, щоб уникнути цих розтягуючих мук, Він кладе всю вагу на цвях через Свої ноги. Знову виникає пекуча агонія, коли цвях розриває нерви між плесновими кістками стоп.

«Вони прийшли на місце, яке зветься Голгофа (що означає Місце Черепа). Там запропонували Ісусу випити вина, змішаного з жовчю; але, скуштувавши, відмовився пити. Розіп'явши Його, кинувши жереб, розділили Його одяг. І, сівши, вони стерегли Його там. Над його головою помістили письмове звинувачення проти нього: ЦЕ ІСУС, ЦАР ЮДЕЙСЬКИЙ».

«Була 9:00 ранку, коли Його розіп'яли. У письмовому повідомленні про звинувачення проти нього було написано: ЦАР ЮДЕЙСЬКИЙ».

«О полудні настала темрява по всій землі аж до третьої години дня, коли Ісус скрикнув гучним голосом: Боже Мій, Боже Мій, чому Ти Мене покинув?»

У цей момент, коли руки втомлюються, великі хвилі судом прокочуються по м'язах, стискаючи їх глибоким, невпинним, пульсуючим болем. З цими судомами виникає нездатність штовхнути себе вгору. Висячи на руках, грудні м'язи паралізовані, а міжреберні м'язи не можуть працювати. Повітря можна втягувати в легені, але не можна видихати. Ісус бореться, щоб піднятися, щоб отримати хоча б один короткий вдих. Нарешті, вуглекислий газ накопичується в легенях і в крові, і судоми частково вщухають. Спазматично він здатний штовхнути себе вгору, щоб видихнути і ввести життєдайний кисень. Безсумнівно, саме в ці періоди Він вимовив сім коротких речень, записаних.

Перша: «Отче, прости їм, бо не знають, що чинять».

Другий розбійнику, що розкався, «сьогодні ти будеш зі мною в раю».

Третій, дивлячись на переляканого, вбитого горем підлітка Джона, сказав: «Ось твоя мати». Тоді, дивлячись на Свою матір Марію, «Жінко, ось син твій».

Четвертий крик: «Боже мій, Боже мій, чому Ти мене покинув?»

Години безмежного болю, цикли скручувань, судоми, що роздирають суглоби, періодична часткова асфіксія, пекучий біль, коли тканина розривається з Його розірваної спини. Він рухається вгору та вниз по шорсткій деревині, витримуючи години безмежного болю, циклів скручувань, судом, що роздирають суглоби, і періодичних часткових аспів. Потім починається ще одна агонія, жахливий нищівний біль глибоко в грудях, коли перикард повільно наповнюється сироваткою і починає стискати серце.

Знову згадується 22-й псалом, 14-й вірш: «Вилився я, як вода, і всі кості мої розійшлися, серце моє, як віск, розтопилося в нутрі моїй».

Зараз майже кінець. Втрата тканинної рідини досягла критичного рівня; стиснуте серце з усіх сил перекачує важку, густу, м'яву кров у тканини; змучені легені несамоовито намагаються вдихнути маленькими ковтками повітря. Помітно зневоднені тканини надсилають у мозок потік подразників. Ісус вигукує п'ятий раз: «Я спраглий».

Згадується ще один вірш із пророчого 22-го псалма: «Сила моя висохла, як черепок, і язик мій прилип до щелепи моїй, і Ти впровадив мене в порох смертний».

Губка, змочена поска, дешевим кислим вином, яке є основним напоєм римських легіонерів, підноситься до Його губ. Він не приймає рідини. Тіло Ісуса зараз у крайньому стані, і Він відчуває холод смерті, що пробирається крізь Його тканини. Це усвідомлення виводить Його шосте слово: «Звершилося».

Його місія спокути завершена. Зрештою, Він вирішує померти. З останнім припливом сил він знову притискає Свої розірвані ноги до цвяха, випрямляє ноги, робить глибший вдих і вимовляє Свій сьомий і останній крик: «Батьку! У Твої руки віддаю мій дух».

Решта ви знаєте. Для того, щоб субота не була осквернена, євреї просили, щоб засуджені були відправлені та зняті з хрестів. Загальноприйнятим способом припинення розп'яття був перелом хреста, тобто перелом кісток ніг. Це завадило жертві штовхнутися вгору; таким чином, напругу з м'язів грудної клітки не вдалося зняти, і відбулася швидка задуха. Двом розбійникам були зламані ноги, але коли воїни підійшли до Ісуса, то побачили, що в цьому немає потреби.

Мабуть, щоб подвійно переконатися у смерті, легіонер встромив спис у п'яту проміжку між ребрами, вгору через перикард і в серце. 34-й вірш 19-ї глави Євангелія від Івана повідомляє: «І зараз потекла кров і вода». Тобто відбувся витік водяної рідини з мішка, що оточує серце, що є посмертним доказом того, що наш Господь помер не звичайною смертю розп'яття через удушення, а від серцевої недостатності (розбите серце) через шок і здавлення серця рідина в перикарді.

Таким чином, ми мали наше уявлення, включно з медичними доказами того втілення зла, яке людина виявила по відношенню до Людини та Бога. Це було жахливе видовище, і цього більш ніж достатньо, щоб залишити нас у розчаруванні та депресії. Якими ж ми можемо бути вдячними за те, що ми маємо велике продовження безмежного милосердя Бога до людини. Кінець – бичування та розп'яття Адаптовано з – “Лікар свідчить про розп'яття, доктор К. Трумен Девіс, konnections.com/Kcundick/crucifix.html”

Давид передрік це так: «Боже мій, Боже мій, чому Ти мене покинув? Чому ти так далеко від спасіння мене, так далеко від слів мого стогону? Але я черв'як, а не людина, зневажений людьми і зневажений людьми. Усі, хто мене бачить, насміхаються з мене; вони кидають образи, хитаючи головами: Він уповає на Господа; нехай рятує його Господь. Нехай він визволить його, бо він любить його. Я вилився, як вода, і всі мої кістки порозбивалися. Моє серце перетворилося на віск; воно розтануло в мені. Сила моя висохла, немов черепок, і язик мій прилип до горла мого; ти поклав мене в порошок смерті. Собаки мене оточили; Зграя злих людей оточила мене, прокололи мої руки й ноги. Я можу поррахувати всі свої кістки; люди дивляться і радіють на мене. Вони ділять між собою мій одяг і кидають жереб на мій одяг. Усі кінці землі згадають і навернуться до Господа, і всі племена народів вклоняться перед Ним, бо влада Господа, і Він панує над народами. Усі багатії землі бенкетуватимуть і поклонятимуться; усі, хто сходять у порошок, впадуть перед ним на коліна, ті, хто не може залишити себе живим. Потомство служитиме йому; майбутнім поколінням розповідатимуть про Господа. Вони проголошуватимуть Його справедливість ще ненародженим людям, бо Він це зробив».

«Це був день Приготування, тобто день перед суботою. Отже, коли наближався вечір, Йосиф з Ариматеї, видатний член Ради, який сам чекав на Царство Боже, сміливо пішов до Пилата і попросив тіло Ісуса. Пилат був здивований, дізнавшись, що він уже мертвий. Покликавши сотника, він запитав його, чи Ісус уже помер. Довідавшись від сотника, що це так, він віддав тіло Йосипу. Отже, Йосип купив лляну тканину, зняв тіло, загорнув його в полотно і поклав у гробницю, висічену в скелі. Тоді він прикотив камінь до входу в гробницю».

Ісус із Назарету, Месія, виконував волю Свого Отця, приносячи Своє тіло як єдину жертву, яка могла спокутувати гріхи людини, прощення. Його жертва за гріх була прийнята Богом, про що свідчить Його воскресіння зі смерті. Без Його воскресіння смерть Ісуса не мала б сенсу, не відрізнялася б від смерті всього людства.

«Після суботи, на світанку першого дня тижня, Марія Магдалина та друга Марія пішли подивитися на гріб. Стався сильний землетрус, бо ангел Господній зійшов із неба, підійшов до гробу, відвалив камінь і сів на ньому. Вид його був як блискавка, а одяг його

білий, як сніг. Вартові так злякалися його, що затремтіли і стали, як мертві. Ангел сказав жінкам: «Не бійтеся, бо я знаю, що ви шукаєте Ісуса, розп'ятого. Він не тут; Він воскрес, як сказав».

«Увечері того першого дня тижня, коли учні були разом, а двері були замкнені через страх перед юдеями, прийшов Ісус, став посеред них і сказав: «Мир вам!» Сказавши це, він показав їм свої руки та бік. Учні дуже зраділи, коли побачили Господа. Знову Ісус сказав: «Мир вам! Як Отець послав Мене, так і Я посилаю вас». І при цьому дихнув на них і сказав: «Прийміть Духа Святого».

«Через тиждень його учні знову були в домі, і Хома був з ними. Хоча двері були замкнені, Ісус прийшов, став серед них і сказав: «Мир вам!» Тоді він сказав Томасу: «Поклади сюди палець; бач мої руки. Протягни свою руку і вклади її мені в бік. Перестаньте сумніватися і вірте». Фома сказав йому: «Господь мій і Бог мій!»

Жертовною жертвою за гріх і воскресінням Ісус СВОЄЮ смертю встановив Новий Завіт з людиною.

Бог поміщає в цей Новий Завіт тих, хто віддає себе Христові як Богу в людському тілі, змінює грішне життя на праведне і благає Бога про прощення, занурюючись у кров Христа. Тепер вони в Тілі Христа, «Моїй Церкві», яку Він заснував Своєю жертвою і воскресінням.

Ісус закінчив свою роботу, для виконання якої Він зійшов з небес. Потім Він дав деякі настанови тим, кого Він вибрав бути Своїми свідками. Хіба ви не кажете: «Ще чотири місяці, і тоді жнива»? Кажу вам, відкрийте очі та подивіться на поля! Вони дозріли до жнив. Ще й зараз женець бере свою платню, і тепер він збирає врожай для життя вічного, щоб разом раділи сіяч і жнець. Таким чином, вислів «Один сіє, а інший жне» вірний. Я послав вас жати те, над чим ви не працювали. Інші виконали важку роботу, а ви пожинали плоди їхньої праці». Посів і жнива є процесом підготовки учнів.

«Ісус сказав Своїм учням незадовго до того, як Він повернувся до Батька, що «Мені дана вся влада на небі і на землі. Тож ідіть і навчіть усі народи, хрестячи їх в ім'я(авторитет) Отця, і Сина, і Святого Духа». «Ідіть по всьому світу і проповідуйте (проголошуйте) добру новину (спасіння через життя Христа, смерть [спокутну жертву], смерть, поховання та воскресіння) для всього творіння, хто повірить і охреститься, буде спасений, а хто не повірить, буде засуджений».

Тих, хто приймає послання Христа про прощення і спасіння, слід навчити «дотримуватися всього, що Я вам наказав» (Матвія 28:20). У Діях 2:42 ми знаходимо «вони перебували в науці апостольської та в спілкуванні, у ламанні хліба та в молитвах».

коментар: «Ламати хліб», ймовірно, означає спільну їжу. Однак це могла бути «Вечеря Господня» або і те, і інше. Вчення апостолів не були людською традицією чи думкою апостолів, але Слова, які сказав Христос, як Святий Дух дозволив їм пригадати.

Чи апостоли та учні були єдиними, хто мав завдання проповідувати/викладати Євангеліє? Ні.

«Того дня побиття камінням Стефана, в Єрусалимі почалося велике переслідування проти тих, хто належав до тих у Христі, які були відомі як Дорога, і всі, крім апостолів, були розпорошені по всій Юдеї та Самарії. Побожні люди поховали Степана і глибоко оплакували його. ... Ті, хто був розпорошений, проголошували Христа всюди, куди вони йшли».

Апостол Павло сказав: «Я не соромлюся євангелії, тому що це сила Божа для спасіння кожного, хто вірує, тих, хто зобов'язується віри та діє згідно зі своєю вірою.

«У моїй попередній книзі «Теофіл» я писав про все, що Ісус почав робити і навчати аж до дня, коли Він був узятий на небо, після того, як через Святого Духа дав настанови обраним ним апостолам. Після страждань він явився цим людям і дав багато переконливих доказів, що він живий. Він являвся їм протягом сорока днів і говорив про Царство Боже. Одного разу, коли Він обідав з ними, Він дав їм такий наказ: «Не виходьте з Єрусалиму, але чекайте дару, який обіцяв Мій Отець, про який ви чули, як я говорив». Бо Іван хрестив водою, а ти через кілька днів будеш охрещений Святим Духом. Отже, коли вони зустрілися разом, вони запитали його: «Господи, чи збираєшся ти в цей час відновити царство Ізраїлю?» Він сказав їм: «Не вам знати час і дати, які Батько встановив своєю владою. Але ви отримаєте силу, коли Святий Дух зійде на вас; І будете Моїми свідками в Єрусалимі, і в усій Юдеї, і в Самарії, і аж до краю землі. Сказавши це, він був піднесений перед їхніми очима, і хмара сховала його від їхніх очей. Вони уважно дивилися в небо, коли він йшов, як раптом двоє чоловіків, одягнених у біле, стали біля них. «Мужі галілейські, — сказали вони, — чого ви стоїте тут, дивлячись у небо? Цей самий Ісус, Який був узятий від вас на небо, повернеться так само, як ви бачили, як він сховався на небо».

«Нехай не тривожаться серця ваші. Довіра до Бога; також довіряй мені. У домі мого Отця багато кімнат; якби це було не так, я б вам сказав. Я йду туди, щоб приготувати тобі місце. І коли я піду й приготую вам місце, то повернуся й візьму вас із собою, щоб і ви були там, де я. Ти знаєш дорогу туди, куди я йду».

«Звіщаю вам, браття, що тіло й кров не можуть успадкувати Царства Божого, ані

тлінне нетлінного. Слухайте, кажу вам таємницю: не всі ми помremo, але всі перемінимся — миттєво, в мить ока, при останній сурмі. Бо засурмить, мертві воскреснуть нетлінними, а ми змінимся. Бо тлінне мусить зодягнутися в нетлінне, а смертне в безсмертя. Коли тлінне зодягнеться в нетлінне, а смертне в безсмертя, тоді збудеться написане слово: «Поглинута смерть перемогою»».

«Браття, ми не хочемо, щоб ви не знали про тих, хто засинає, або щоб ви сумували, як інші люди, які не мають надії. Ми віримо, що Ісус помер і воскрес, і тому ми віримо, що Бог приведе з Ісусом тих, хто заснув у Ньому. За словами самого Господа, ми говоримо вам, що ми, які ще живі, хто залишився до пришествя Господа, точно не випередимо тих, хто заснув. Бо сам Господь зійде з небес із гучним наказом, при голосі архангела та при голосі сурми Божої, і мертві у Христі воскреснуть першими. Після цього ми, що залишилися живі, будемо разом з ними підхоплені на хмарах, щоб зустріти Господа в повітрі. І так ми будемо з Господом навіки. Тому підбадьорюйте один одного цими словами».

А тепер, браття, про часи й дні нам не треба писати вам, бо ви добре знаєте, що день Господній прийде, як злодій уночі. З гуркотом зникнуть небеса; стихії будуть знищені вогнем, а земля і все, що на ній, будуть оголені. Оскільки все буде знищено таким чином, то якими людьми ви повинні бути? Ви повинні жити святим і благочестивим життям, з нетерпінням чекаючи дня Божого і прискорюючи його настання. У той день небеса будуть знищені вогнем, а елементи розтануть у жарі. Але відповідно до його обіцянки ми з нетерпінням чекаємо нового неба і нової землі, дому праведності». «Син Людський прийшов шукати і спасти те, що було втрачено. І не хоче, щоб хтось загинув, але щоб усі досягли покаєння.

Христос благає: «Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою. Візьміть на себе ярмо Моє і навчіться від Мене, бо Я тихий і смиренний серцем, і знайдете спокій душам своїм. Бо ярмо моє любе і тягар мій легкий».

Саме в день П'ятидесятниці Петро, сповнений Святого Духа, сказав їм: «Начальники та старші народу! Якщо сьогодні від нас закликають до відповідальності за вчинок доброти, виявлений до каліки, і запитують, як він був зцілений, тоді знайте це, ви та весь народ Ізраїлю: це ім'я Ісуса Христа з Назарету, Якого ви розп'ятого, але якого Бог воскресив із мертвих, що цей чоловік стоїть перед вами зцілений. Він «камінь, який відкинули ви, будівничі, і став кінцем». Спасіння не знайдено ні в кому іншому, бо немає іншого імені під небом, даного людям, яким ми мали б спастися».

Павло сказав: «Я не соромлюся Євангелії, бо це сила Бога для спасіння кожного, хто вірує: спочатку для єврея, потім для язичника. Бо в Євангелії відкривається праведність від Бога». «Бо ти віруєш своїм серцем і виправдовуєшся, і своїми устами ти сповідаєшся і спасаєшся. Як сказано в Святому Писанні: «Хто на Нього надіється, не буде посоромлений повік». Бо немає різниці між юдеєм і язичником — той самий Господь є Господом усіх і щедро благословляє всіх, хто кличе Його, бо «кожен, хто покличе ім'я Господнє, буде спасений».

«Тож, якщо ти думаєш, що тримаєшся, будь обережний, щоб не впасти! Жодна спокуса не охопила вас, окрім того, що властиве людині. І Бог вірний; він не дозволить тобі спокуситися понад те, що ти можеш витримати. Але коли ви піддаєтеся спокусі, Він також дасть вихід, щоб ви могли встояти під нею».

«Перебувайте в мені, і я перебуваю в вас. Жодна гілка сама по собі не може плодоносити; він повинен залишатися в лозі. І ви не можете принести плід, якщо не перебуваєте в мені. Я – виноградна лоза, а ви – гілочки. Коли хто перебуває в Мені, а Я в ньому, він принесе рясний плід; без Мене не можете робити нічого. Хто в Мені не перебуває, той подібний до гілочки, що викидають і такі гілки збирають, кидають у вогонь і спалюють.

Ті, хто залишився у Христі, носять ім'я Християни, тому що Христос є їхнім Господом, Учителем, Провідником, Спасителем, Викупителем, Зразком, Первосвящеником, Надією, Жертвою за гріх і багато, багато іншого. Міцною основою нашої віри є правда сповідання Петра. Ісус реальний, а Біблія правдива. Все, що потрібно знати про Ісуса, міститься в Біблії. Вся історія людства обертається навколо Нього. Ісус є центральним персонажем людської драми. Не дивно, що історію світу поділяють на два проміжки часу: до Христа (до н.е.) і після Христа (н.е.). Незважаючи на те, що Біблія розкриває Ісуса, існує багато доказів поза Біблією, які підтверджують, що Ісус є історичною особою, саме так, як Біблія представляє його. Ці зовнішні писання співпадають з тим, що розповідає про нього Біблія.

Ісус сказав. «Отець, що послав мене, сам засвідчив про мене. Ви ніколи не чули Його голосу, не бачили Його вигляду, і Його слово не живе в вас, бо ви не вірите тому, кого Він послав. Ви старанно вивчаєте Святе Письмо, бо думаєте, що через нього ви маєте вічне життя. Це Писання, що свідчить про мене.»

Апостол Петро сповідував. «Ти є Христос, Син Бога Живого.» (Матвія 16:16)

Апостол Іван писав. «Спочатку було Слово, і Слово було в Бога, і Слово було Бог. Він був з Богом на початку. Через нього все було створено; без Нього не сталося ніщо з того, що сталося. У Ньому було життя, і те життя було світлом для людей. Світло світить у

темряві, але темрява його не зрозуміла. Прийшов чоловік, посланий від Бога; його звали Джон. Він прийшов як свідок, щоб засвідчити про те світло, щоб через нього всі люди увірували. Він сам не був світлом; він прийшов лише як свідок світла. Правдиве світло, що освітлює кожну людину, приходило на світ. Він був у світі, і хоч світ через Нього став, але світ Його не впізнав. Він прийшов до свого, але свої його не прийняли. Але всім, хто прийняв Його, тим, хто вірує в Його Ім'я, Він дав право стати Божими дітьми, дітьми, народженими не від природного походження, не від людського рішення чи волі чоловіка, але від Бога».(Івана 1:1-13)

«Слово стало тілом і оселилося між нами. Ми бачили славу Його, славу Єдиного, що прийшов від Отця, повного благодаті та правди».(Івана 1:14)

Івана Хрестителя закричав, кажучи: Це той, про кого я сказав: Той, хто прийде за мною, перевершив мене, бо був переді мною. Від повноти Його благодаті ми всі отримували одне благословення за іншим. Бо закон був даний через Мойсея; благодать і правда прийшли через Ісуса Христа. Бога ніхто ніколи не бачив, але Єдиний Бог, що при Отцеві, відкрив Його».(Івана 1:15-18)

«Ісус подивився на небо і помолився Тату, час настав. Прослав Сина Свого, щоб Син Тебе прославив. Бо Ти дав Йому владу над усіма людьми, щоб Він дав життя вічне всім, кого Ти дав Йому. А це життя вічне, щоб пізнали Тебе, єдиного правдивого Бога, та Ісуса Христа, що послав Ти Його. Я приніс Тобі славу на землі, виконавши роботу, яку Ти мені дав. А тепер, Отче, прослав Мене перед Тобою тією славою, яку Я мав у Тебе перед початком світу».(Івана 17:1-5)

«Тоді Пілат повернувся до палацу, покликав Ісуса і запитав Його: Ти Цар Юдейський?» «Це ваша власна думка, — запитав Ісус, — чи інші говорили вам про мене?» «Я єврей?» — відповів Пілат. «Твій народ і твої первосвященики передали тебе мені. Що ти зробив? Ісус сказав: «Моє Царство не від цього світу». Якби це було так, мої слуги боролися б, щоб не допустити мене арештувати євреї. Але тепер моє царство з іншого місця». — Тоді ти — король! — сказав Пілат. Ісус відповів: «Ти правильно кажеш, що я цар». Я, власне, на те народився і на те прийшов у світ, щоб свідчити про правду. Кожен, хто на стороні правди, слухає мене». «Що таке правда?» — запитав Пілат».(Івана 18:33-38)

Євреї наполягали. «У нас є закон, і згідно з цим законом він повинен померти, тому що він назвав себе Сином Божим. Почувши це, Пілат ще більше злякався і повернувся всередину палацу. 'Звідки ти прибув?' запитав він Ісуса, але Ісус не дав йому відповіді. «Ви відмовляєтеся говорити зі мною?» Пілат сказав. «Хіба ти не розумієш, що я маю владу звільнити тебе або розп'яти?» Ісус відповів: «Ти не мав би наді мною влади, якби не було дано тобі згори». Отже, той, хто видав мене тобі, більший гріх».(Івана 19:7-11)

Євнух сказав Філіпу

Євнух сказав: «Я вірю, що Ісус Христос є Син Божий». (Дії 8:38)

«Все це було зроблено для того, щоб усім, хто прийняв Його, тим, хто вірує в ім'я Його, Він дав право стати дітьми Божими — дітьми, народженими не з природного походження, не з людського рішення чи волі чоловіка, але народжені від Бога».(Івана 1:12-13)

Талом

Матвій стверджує: «Вони розіп'яли Його і, сівши, пильнували Його там... від години шостої аж до години дев'ятої стала темрява по всій землі». Марко сказав про це так: «О шостій годині темрява покрила всю землю аж до години дев'ятої». (Марка 15:33)

Талла, історика самаритянина, який жив і працював у Римі близько 52 року нашої ери, цитував Юлій Африканський, християнський хронограф кінця II століття. «Таллос у третій книзі своїх історій пояснює цю темряву затемненням сонця». Африкан висловив своє заперечення проти звіту, стверджуючи, що затемнення сонця не може статися під час повного місяця, як це було, коли Ісус помер під час Пасхи. Сила посилення на Талл полягає в тому, що обставини смерті Ісуса були відомі та обговорювалися в Імперському місті ще в середині першого століття. Факт розп'яття Ісуса на той час мав бути досить добре відомий, настільки невіруючі, як Тал, вважали за потрібне пояснити темряву як природне явище. За іронією долі, зусилля Талла перетворилися на основний історичний доказ Ісуса та надійності розповіді Марка про темряву під час його смерті».

Мара Бар-Серапіон

«Рукопис у Британському музеї зберігає текст листа, надісланого своєму синові сирійкою на ім'я Мара Бар-Серапіон. Батько проілюстрував безглуздість переслідування таких мудрих людей, як Сократ, Піфагор і мудрий юдейський цар, яким контекст, очевидно, показує Ісуса. «Яку вигоду отримали афіняни, стративши Сократа? Голод і чума прийшли на них як вирок за їхній злочин. Яку вигоду отримали жителі Самоса, спаливши Піфагора? За мить їхня земля була вкрита піском. Яка вигода Чи виграли євреї від того, що вони втратили свого царя? Саме після цього їхнє царство було скасовано Земля, жити в повному розсіянні ... І мудрий Цар не помер назавжди; він жив у вченні, яке Він дав».

Корнелій Тацит

Римський історик, який жив приблизно з 50 до 100 року нашої ери, писав про пожежу Нерона. «Отже, щоб позбутися звіту, Нерон посилив провину та завдав найвитонченіших тортур класу, який ненавидів за їхню гидоту, і називав його населення християнами. Христос, від імені якого походить це ім'я, зазнав найсуворішого покарання під час правління Тіберія під рукою одного з наших прокураторів Понтія Пілата».

Пліній Секунд

Римський намісник у 112 році нашої ери писав імператору Траяну: «Вони мали звичку збиратися в певний визначений день до світанку, коли вони співали гімн Христу як Богу і зобов'язалися урочистою клятвою не вчиняти жодного злого вчинку, після чого вони мали

звичай розлучатися, а потім знову зустрічатися, щоб поласувати їжею, але звичайною їжею».

Севтоній

Літописець і придворний чиновник імператорського дому під час правління Адріана писав про 120 рік нашої ери в «Житті Клавдія». «Оскільки юдеї чинили постійні заворушення за підбурюванням Хреста, Клавдій вигнав їх з Риму». Далі Едвард С. Вортон стверджує: «Причина слави цієї цитати пов'язана з тим фактом, що Лука, приблизно шістдесят років тому, записав цей самий випадок як причину того, що апостол Павло подружився з християнською парою євреїв на ім'я Акіла та Прискилла (Дії 18:1-2) Знову згадка про Христа в історичному контексті спостерігається в позабіблійній літературі».

Йосип Флавій

Йосиф має цікаве спостереження. «Приблизно в цей час повстав Ісус, мудра людина, якщо ми справді повинні називати його людиною; бо він був виконавцем дивовижних справ, учителем людей, які приймають правду з насолодою. Він привернув багатьох євреїв, а також багатьох греків .. Цей чоловік був Месією, засудивши його на хрест за підбурюванням наших вождів, ті, хто любив його з самого початку, не перестали їм з'являтися знову як живий пророки передрікали і говорили про нього багато інших чудових речей, і навіть зараз рід християн, названий так на його честь, ще не вимер».

Ранні єврейські та язичницькі письменники

Наступна цитата Ф. Ф. Брюса дуже чітко підсумовує це. «Що б ще не думали про свідчення ранніх єврейських і язичницьких авторів... це принаймні встановлює, для тих, хто відмовляється від свідчень християнських писань, історичний характер самого Ісуса. Деякі автори можуть гратися з фантазією про «Христа-міф», але вони не роблять це на підставі історичних свідчень. Історичність Христа є такою ж аксіомою (самоочевидною) для неупередженого історика, як ні історичність Юлія Цезаря істориків, які пропагують теорії «міфів про Христа».

Резюме. Ці та багато інших уривків чітко показують, що Ісус:

- а) був Богом, через якого все було створено
- б) упокорив Себе, щоб прийти на землю в образі людини
- в) став досконалою і єдиною жертвою за гріхи.
- г) воскрес із фізичної смерті, свідками якої були багато
- е) вознісся назад до Свого дому, на Небо з Батьком
- ф) прийде знову прийняти тих, хто має слухняну віру
- є) визнається людиною світськими письменниками, іновірцями